

poukazují a již uznávají za správnou. Předdeslati jest, že výbavu může tvořiti bytové zařízení dané do vlastnictví oprávněného a že nestačí poskytnutí předmětů zařízení jen k užívání. Opatření to musí býti trvalé, cizímu zásahu nepodléhající, ježto by jinak nevyhovovalo svému účelu. Zda v souzeném případě lze o takovém zařízení mluvit, nelze z listiny vyčísti. Nehledíc k tomu, že hned v první větě byla učiněna výhrada: »až na další«, která připouští různý výklad, z níž jmenovitě nelze se dohadovati, zda šlo o opatření trvalé, které podléhalo toliko určitým změnám podle nastavších nových poměrů či o opatření vůbec odvolatelné, nezdá se ani povaha jednotlivých dávek a výhod v listině uvedených nasvědčovati tomu, že měly tvořiti výbavu ve smyslu zákona. Právem proto rekursní soud pokládá za nutné, by bylo vzato na přetřes a zjištěno, co vlastně bylo při svatbě v tomto směru ujednáno, zejména, co bylo zamýšleno poskytnutím výhod ve smyslu listiny a bylo-li výslovně jednáno také o výbavě navrhovatelově.

Čís. 9431.

Prozatímní opatření.

Proti záповědi podle § 382 čís. 7 (§ 379 čís. 3) ex. ř. jest oprávněn k rekursu i poddlužník.

Proti povolení knihovní poznámky zákazu zcizení a zatížení na nemovitosti nepatřící odpůrci ohrožené strany má právo k rekursu i knihovní vlastník nemovitosti.

Lze povolití zákaz zcizení a zatížení nemovitosti, i když není připsána odpůrci ohrožené strany.

K povolení prozatímního opatření obstavkou se nevyžaduje osvědčení, že odpůrce ohrožené strany má nárok, jenž se má obstatiti. Stačí osvědčení nároku, k jehož zajištění slouží obstavka.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1929, R I 885/29.)

Vincenc R. navrhl, by k zajištění jeho nároku proti Františku O-ovi z kupní smlouvy ze dne 3. září 1929 na vyhotovení vkladné listiny a na knihovní odevzdání koupených pozemků bylo mu povoleno prozatímní opatření: 1. soudní záповědi zcizení, zavazení a zastavení pozemků a poznámkou tohoto zákazu v pozemkové knize, 2. soudním zákazem odpůrci, by nenakládal se svým nárokem proti Františku W-ovi na knihovní odevzdání pozemků, jakož i příkazem Františku W-ovi, by až na další soudní příkaz pozemky, jež prodal Františku O-ovi ani neodevzdal aniž co podnikal, co by mohlo exekuci zmařiti nebo značně stížit. K rekursu Františka O-a a manželů Františka a Anny W-ových rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu, napadené usnesení, pokud vyřizovalo rekurs Anny W-ové do povolení obstavky, změnil v ten způsob, že její rekurs odmítl; jinak napadené usnesení zrušil a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě k důvodu, pro který zamítl návrh na povolení prozatímního opatření, o rekursu Františka O-a a Fran-

tiška W-a vůbec a o rekursu Anny W-ové do povolení prozatímního opatření zákazem zcizení a zatížení znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Stěžovatel vytýká nejprve, že rekursní soud vyhověl rekursu poddlužníků manželů Františka a Anny W-ových, ač k němu nebyli oprávněni. Nelze mu dáti zcela za pravdu. Poddlužník není sice stranou v řízení o prozatímní opatření a není proto ve všech případech oprávněn ke stížnosti proti usnesením v tomto řízení. Avšak přes to přísluší poddlužníku oprávnění k rekursu proti záповědi ve smyslu § 382 čís. 7 ex. ř. To plyne z § 402 ex. ř., podle něhož platí pro prozatímní opatření předpisy exekučního řádu, pokud není v části o prozatímních opatřeních nic jiného nařízeno. Podle § 294 čtvrtý odstavec ex. ř. přísluší poddlužníku právo stížnosti proti platební záповědi a tohoto ustanovení jest obdobně užití i o záповědi poddlužníku podle § 382 čís. 7 ex. ř., po případě podle § 379 čís. 3 ex. ř. Kromě toho byla povolena knihovní poznámka zákazem zcizení a zatížení nemovitostí, jež jsou knihovně připsány manželům Františku a Anně W-ovým, nikoliv odpůrci strany ohrožené. Manželé W-ovi, pokládajíce se za stížené poznámkou, mají právo ke stížnosti ve smyslu § 123 knih. zák. a § 9 nesp. říz., pokud byla povolena knihovní poznámka zákazu na nemovitostech jim patřících, ježto se dotýká jejich vlastnických práv.

Pravdu má stěžovatel v tom, že rekursní soud neprávem nepokládá jeho nárok, jehož zajištění se prozatímním opatřením domáhá, za osvědčený z toho důvodu, že ohrožená strana neosvědčila a neprokázala, že odpůrci patří nárok na pozemky koupené od manželů W-ových a že těchto pozemků již nabyl, a protože ohrožený tyto okolnosti ani netvrdil. K povolení prozatímního opatření obstavkou nevyžaduje zákon osvědčení, že odpůrce ohrožené strany má nárok, jenž se má obstaviti, nýbrž jen osvědčení nároku, k jehož zajištění obstavka slouží (§§ 389, 390, 381, 382 ex. ř.). Takového osvědčení není ani třeba a ohrožený by si jej začasťe ani opatřiti nemohl. Má-li odpůrce obstavený nárok, neděje se jemu ani poddlužníku křivda, byla-li obstavka jinak právem povolena. Nemá-li odpůrce obstaveného nároku, je obstavka a zákazy jí dané beztak bezpředmětná a bezúčinná a nikomu neškodí. Proto zákon neuznává potřebu, aby byl osvědčen také obstavený nárok, stejně jako není potřebí průkazu pohledávky v exekučním návrhu, na niž se vede exekuce. Stačí samo tvrzení nároku, jenž má býti obstaven. Ten navrhovatel také tvrdil. Není tedy správným názor rekursního soudu, že navrhovatel neosvědčil nárok ve smyslu § 389 a 390 ex. ř., protože netvrdil, že nabyl pozemků od Anny W-ové, která jest spoluvlastnicí, a že neosvědčil nabytí těchto pozemků proto, že neosvědčil kup a jeho podmínky. Pro obstavku nároku proti Františku W-ovi, jenž jedině byl obstaven, stačilo tvrzení nároku proti němu. Obstavka proti Anně W-ové nebyla povolena, nebyly jí vydány zákazy plnění podle § 382 čís. 7 ex. ř., protože nebyla stížena usnesením o obstavce vydané jen proti Františku W-ovi a v tomto směru nebyla oprávněna ani k rekursu. Její rekurs v tomto směru měl býti odmítnut a proto dovolací

soud změnou usnesení rekursního soudu její rekurs v tomto směru (pokud čelí proti povolení obstarávky proti ní) odmítl. O jejím rekursu proti zákazu zcizení a zatížení, k němuž oprávněna byla, bude jednáno dále. Nárok stěžovatelův, k jehož zajištění měla obstarávka sloužiti, jeho nárok z koupě ujednané s odpůrcem, jest osvědčen výpovědí svědků Anny a Vincence R-ových a předloženými listinami, a proto rekursní soud z důvodu neosvědčení nároku neměl vyhovovat rekursům odpůrce a Františka W-a. Ježto se však rekursní soud neobíral ostatními důvody, jimiž bylo napadeno povolení prozatímního opatření obstarávkou, zejména tím, zda není osvědčeno ohrožení nároku, že nárok není určitý atd., nevyřídil rekurs úplně a proto bylo jeho usnesení, pokud se týče nepovolení obstarávky zrušiti a naříditi nově rozhodnutí.

Tak je tomu i ohledně zamítnutí návrhu na prozatímní opatření zákazem zcizení, zatížení a zastavení. Takový zákaz ve smyslu § 382 čís. 6 ex. ř. lze ovšem povolit jen proti tomu, kdo je v knihách za vlastníka zapsán. Exekuční řád předpokládá, že se zákaz takový do knih z úřední povinnosti zapíše (§ 384 druhý odstavec ex. ř.). Ale tím není řečeno, že nemůže býti povolen také zákaz zcizení a zatížení nemovitosti, jež není připsána odpůrci ohrožené strany. Zákon uvádí v § 382 ex. ř. jen příkladmo způsoby prozatímních opatření k zajištění jiných nároků, než jsou peněžité pohledávky, a nevyklučuje tedy, by nebylo vydáno prozatímní opatření obdobné jako je opatření § 382 čís. 6 ex. ř., které se však do pozemkové knihy nepoznamená proto, že nemovitost není odpůrci knihovně připsána, ovšem pokud tu jsou podmínky § 381 ex. ř. Rekursní soud však vzhledem k svému právnímu stanovisku neuvážoval, zda jsou tu podmínky pro povolení zákazu zcizení a zatížení podle § 381 ex. ř., zda nestačí již obstarávka, a nezabýval se ani otázkou, zda lze zákaz poznamenati v knize. Proto bylo i v tomto směru usnesení rekursního soudu k dovolacímu rekursu zrušiti a naříditi, by i o odpůrcově rekursu a manželů Františka a Anny W-ových do povolení prozatímního opatření zákazu zcizení a zatížení znova rozhodl.

Čís. 9432.

K tomu, by se věc stala příslušenstvím hlavní věci, se vyhledává, by byla ve vlastnictví toho, komu patří věc hlavní.

Žalobu podle § 37 ex. ř. lze vznésti jen proti vymáhajícímu věřiteli, nikoliv proti vydražiteli věci.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1929, Rv I 24/29.)

V exekuční věci proti Heřmanu W-ovi vydražila žalovaná banka dlužníkův hotel. Ve vydražené nemovitosti byla též dvě piana, k nimž uplatňovala žalobkyně vlastnické právo, tvrdíc, že je prodala dlužníku na splátky s výhradou vlastnického práva a že v čase dražby nebyla dosud kupní cena za piana zaplacená. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované bance, by bylo zjištěno, že žalobkyni přísluší k pianům vlastnické právo a že exekuce vedená žalovanou na piana jest nepřípustná, a by byla žalovaná uznána povinou vydati žalobkyni piana. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.